

opusdei.org

«Opus Dei gör livet lättare»

Svenska Kyrkans Tidning hade förra året en serie som hette Till 100 procent och som handlade om "engagerade människor som drivs av sin gudstro". En i raden var följande intervju. Eva Csatlos om sitt liv som kristen, katolik och medlem i Opus Dei, särskilt ...

2002-02-06

om sin ungdomstid

– Jag växte upp i ett sekulariserat hem i Saltsjöbaden och hade aldrig ens sett en katolik när jag blev intresserad av den katolska kyrkan. Under min konfirmationsläsning fick vi inte bara lära oss vad Svenska kyrkan är utan också om påven. Det gick upp för mig att den katolska kyrkan var till för alla och att man inte måste vara med i den svenska kyrkan bara för att man bodde i Sverige.

– När jag första gången åkte till England sökte jag upp en katolsk kyrka. Mässan var på latin så jag förstod absolut inte ett ord. Jag har ingen aning om varför det tilltalade mig så mycket, jag hörde inga inre röster eller så, det var bara så självklart. När jag kom tillbaka till Stockholm smög jag i väg till den katolska kyrkan, i största hemlighet för min pappa avskydde svartrockar. På bokbordet hittade jag några enkla

häften där jag fick veta vad den katolska tron innebär.

... om äktenskap och konversion

– Jag hade gått reallinjen och utbildat mig till apotekstekniker men var ändå mest intresserad av språk och litteratur. Därför började jag läsa latin. Det var jätteroligt, det roligaste jag läst, faktiskt.

– Jag gifte mig med min latinlärare. Han hette Janos, var 43 år och flykting från Ungern. Jag var 26. Vi fick två söner, som är vuxna nu, och hade ett väldigt roligt liv tillsammans. Janos översatte en lång rad svenska klassiker till ungerska. På så vis lärde vi känna många svenska författare. Han var katolik, inte praktiserande längre, men hade kvar katolska värderingar. Han återvände till kyrkan före sin död, till min stora lycka.

– Men det dröjde tills jag var nästan 50 år innan jag kom till skott och konverterade. ”Nu är jag ju snart gammal, tänk om jag dör”, tänkte jag. En tid därefter kom jag i kontakt med Opus Dei och började gå på föredrag i deras hus på Valhallavägen 120 i Stockholm. Jag tyckte att det var väldigt lärorikt och blev så småningom medlem.

... om medlemskapet i Opus Dei

– Man får stöd och andlig vägledning och lär sig en massa, det är det viktigaste, tycker jag. När jag låg på sjukhus fick jag kommunionen varje dag, det finns så mycket omtanke. En tisdagskväll i månaden är det minireträtt och ibland på torsdagarna är det föredrag. Då kommer det inte bara medlemmar utan också andra intresserade.

– Jag ber mycket – morgon, middag, kväll. Dessutom ägnar jag minst ett par halvtimmar om dagen åt stilla

bön och så ber jag rosenkransen. En kvart ägnas åt andlig läsning men det blir oftast mera, förstås. Jag brukar läsa ur något evangelium eller ett stycke ur den katolska katekesen som är en fantastisk bok, så lätt att förstå. Varje dag går jag i mässan, oftast i domkyrkan eller i Sankta Eugenia inne i stan, och så går jag regelbundet till bikt.

– Så försöker jag leva efter det som kyrkan lär om vad som är rätt och fel. Försöker åtminstone för ingen är ju perfekt. Vad jag menar är att livet blir ju så otroligt mycket enklare med all den hjälp man får i Opus Dei.

... om kritiken mot Opus Dei

– Jag kan faktiskt inte alls förstå kritiken fast jag försöker. Allt är kanske så enkelt att det verkar konstigt bara därför. Det sägs att det är stockkonservativt, jag fattar inte varför. Och det är absolut ingen sekt, det är en inomkyrklig rörelse som

har den katolska kyrkans fulla stöd. För att bli medlem måste man ha en tydlig inre kallelse. Vill man gå ur kan man ha kontakten kvar ändå, om man vill.

– Det sägs alltid att det fanns Opus Dei-medlemmar med i Francos regering i Spanien. Men det sägs sällan att det också fanns medlemmar som satt i fängelse för att de var emot Franco.

– Visst förekommer det kroppsliga botövningar i Opus Dei, som bland många andra kristna, men jag har aldrig blivit uppmanad att gissla mig eller göra något liknande.

... om livet i dag och om döden

– 1993 dog Janos. Nu tillbringar jag mina dagar ungefär på samma sätt som andra pensionerade änkor. Mina förpliktelser är ju inte direkt annorlunda än dem som varje kristen har. Jag träffar barn och

barnbarn, läser mycket. Jag började nyligen på Mikael Niemis bok Populärmusik från Vittula men tröttnade. Ett par av mina favoritförfattare är Eyvind Jonsson och Sven Delblanc.

– Jag hoppas få komma till himlen, så klart. Jag siktar i alla fall inte på skärselden, man måste ju få hoppas. Jag vill inte dö fast jag inbillar mig att det ger sig när den dagen kommer. Det blir nog bra. Det gäller bara att ha sina väskor packade, så är det ju.

Kerstin Elworth // Kyrkans
Tidning 50/01